

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΞΑΡΘΡΩΜΕ ΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

μετεχομίσθη εἰς τὴν « Ὀδὸν Μουσῶν », ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος καὶ παρὰ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Κατήντησε νὰ γραφοῦν κύρια ἄρθρα εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ νὰ συζητηθῇ εἰς ποῖον ἀστυνομικὸν τμήμα, τὸ Α' ἢ τὸ Β', ὀφείλεται ἡ μεγάλη τιμὴ τῆς συλλήψεως μιᾶς ὑπερστρίας ἣτις ἔκλεψε μερικὰ κοσμήματα καὶ εἶχε μεταλλάξει οἰκίαν. Τόσον ἔκτακτον νομίζουσι τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τῆς χυδαιοτέρας κλοπῆς, ὥστε τὴν φιλονεικοῦσιν ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ξανακλέψουν πάλιν τὰ κλαπέντα καὶ εὐρεθέντα.

Ὅλος ὁ κόσμος μόνον ποῦ δὲν ἔγινυπέτησε ἐν ταῖς δημοσίαις πλατεῖαις διὰ νὰ δοξολογήσῃ τὸν οὐρανὸν ῥίψαντα ὀλίγον ὕδωρ εἰς τὸ ἀμαρτωλὸν ἀνυδρον τῆς Ἀττικῆς ἐδαφός. Δὲ Νέαι Ἰδέαι ἐνόμισαν ὅτι ἔπρεπε νὰ μᾶς στερήσουσι τῆς εὐχαριστήσεως αὐτῆς καὶ ν' ἀποδώσουσι τὸ χυθὲν ὀλίγον νερὸν εἰς ὄργην τοῦ Διὸς κατὰ τοῦ Βασιλέως. Δὲν φθάνει ὅτι ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Φιλήμονος εἰς τὴν παρὰ τοῖς ἰσχυροῖς προσωποῖν τοῦ Γεωργίου ἐργασίαν ἢ προσάρτησις τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἔπρεπε ὁ ἄλλος ἐν ἀντιβασιλικότητι ἀδελφός τοῦ συντάκτου τοῦ Αἰῶνος, ὁ τῶν Νέων Ἰδεῶν, ν' ἀποδώσῃ καὶ τὴν εὐεργετικωτάτην βροχὴν εἰς ἀφορμὴν βασιλικήν.

Καὶ ἐπὶ τέλους ἂν ἤθελε καὶ καλὰ νὰ συνδέσῃ τὸ βροχερὸν ζήτημα μὲ τὸν Βασιλέα, ἄς παρετήρει ὅτι ἐνόσω ἐμμενεν ὁ Βασιλεὺς ἐν Ἀθήναις, οὐδεμίᾳ φεκάς ἐβράντισε τὴν καίουσαν ἀττικὴν ζώνην, ἐντεῦθεν δὲ ἐπιδημία, τύφος, Φιλήμων, ὑποχωρήματα, Χρηστομάνος, τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ, ὁ οὐρανὸς ἐζήτησε νὰ καθάρῃ τὰς ὄντως λιπαρὰς καὶ ἰο(τυφικοῦ)-στεφάνους Ἀθήνας! Ἔτσι γράφουσι ἃ μπουνταῶ! εἰποὶ ἂν ὁ Ἀνατολίτης τῆς Βαβυλωνίας τῷ Λογιωτάτῳ τῶν Νέων Ἰδεῶν.

Πολλοὶ ἐρωτῶσι τί θὰ γράψῃ τὸ *Μὴ Χάνεσαι* διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Κωνσταντινίδου ὡς ἐπιτίμου καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ! Τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται ἀπλούστατον, καὶ ὄχι φύσει προκαλούσης τόσον ὀχληρὰς ἐρωτήσεως. Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ ὁμιλεῖν — ὁ ἐρωτηματικὸς — ἀνέκαθεν μοῦ φαίνεται ἀηδέστατος, ὡς ὑπενθυμίζων μοι τὸν δημοδιδάσκαλον μὲ τὸ πόσα εἶναι τὰ μέρη τοῦ λόγου. Αὕτῃ ἡ ἀνατομία τοῦ λόγου εἶναι τόσον ἀφόρητος ὅσον ἡ ἀνατομία ἄλλων πραγμάτων διὰ πάντα μὴ ἰατρὸν: Ἐννοῶ Ἰατροῦς Εὐρωπαίους, διότι οἱ δυστυχεῖς ἡμέτεροι εἶναι τόσον παρθένοι ἀπὸ ἀνατομῶν ὅσον καὶ οἱ πελάται των. Μὲ τοὺς ἰατροῦς ὀλίγου δεῖν ἐλησμόνουν τὸν κ. Κωνσταντινίδην.

Ἄρκει λοιπὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἀἰθρῶπος αὐτὸς ἐπανειλημμένως ὠνομάσθη ἐν πολλοῖς φύλλοις τῆς πρωτεύουσας ἄτιμος, τὸ ὑπουργεῖον ἐσπευσε νὰ ἀηλώσῃ διὰ τῆς πράξεώς του ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀτιμία ἣτις εἶναι ἀνωτέρα τῆς τιμῆς, τοῦτέστιν ἀτιμία ἐπίτιμος.

Ἰπὸ τοιαύτην ἐποψίῳ ὁ πρωθυπουργὸς ὁ ὑπογράφας τὸ ἔγγραφον τῆς 30 Μαρτίου δύναται νὰ ὀνομασθῇ πρωθυπουργὸς ἐπίτιμος. Δυστυχῶς μὲλλον τὸ ἐπίτιμον αὐτοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ διευθύνῃ τὰ πράγματα τῆς πατρίδος μας, καθὼς ὁ κ. Κωνσταντινίδης ἐξακολουθεῖ νὰ διευθύνῃ ἐν